

[illegible][illegible]

Sobre a transformação com duas adunções angulares
que seja por aproximação real e verdadeira: Diffe. J. Christo.
Sicut tu pater in ore, et ego in te, sub et apud in nobis
unum sint (Joan XVIII, 21) Assim como o, vos, Pae meu,
sois uma mesma coisa comigo e eu convosco, assim
sejam as hamas, conhecem a mesma coisa.
A contemplativos puer cinco graus para saber onde chegam
3.º Francisco. Diferença: 1.º, conformidade, transformação,
identidade e diferenciação. 2.º Francisco subiu ao 1.º grau, dizendo
de ser o que era; ao 2.º, conformando-se com a vontade do
pater; ao 3.º, transformando-se em duas, ao 4.º, identificando
com o pater, e ao 5.º grau, ficando encarnado todo afei-
ço do todo em duas.

[illegible]

— Sobre a Pulgrina e Patria —

[illegible][illegible]

- 1) O amor natural ou sobrenatural e ambos de natureza natural; primeiro em amor natural propriamente dito e em amor instintivo e segundo em amor sobrenatural puro e misto.
- 2) O amor natural no homem tem seu principio na natureza e das angustias e o sobrenatural puro e das angustias pelo amor e amor instintivo natural e o homem com as suas inclinações e o sobrenatural com as suas angustias.
- 3) O natural entre si e diferente e converte-se na sua própria natureza, das tendências do amor instintivo; porq. as consequências da natureza, constituem um dos elementos complementares do amor natural entre as partes de sexo diferente.
- 4) O amor sobrenatural porém, ainda mesmo entre si e de sexo diferente, nunca poderá transformar-se a si próprio, participando do amor instintivo, porq. um de seus elementos constitutivos é amor como os anjos, repulsa a tudo de alguma forma capaz de contribuir pelo pensamento, sentimentos ou afecções, sem o apuramento ou a purificação da causa do amor instintivo.
- 5) Também, a julgar do exterior ou das manifestações de afecção, invocando pelas palavras, não podemos dizer diferentemente por certos aspectos do qual o amor de amor, de amor e amor, o objeto de seu tender amor, pois, quanto tanto o amor natural como o sobrenatural instintivo no homem se servem das mesmas e expresse para se exteriorizar ou manifestar.
- 6) A atração de um objeto natural, o amor seu instintivo ou instintivo, segundo, as manifestações não são além das tendências do amor natural, de amor instintivo se amam ainda mesmo com o amor natural de manifestar-se exteriormente, mas pelo contacto ou contacto e amor, leve e inocente, de as partes do amor instintivo. Tão necessário quanto a atração do amor sobrenatural, porq. a sua natureza repelle ainda mesmo a se tocar de amor instintivo ou natural (santificação pelo sacramento da união nupcial).
- 7) A mulher ama quanto instintivamente e instintivamente, a natureza a forma aquiescente em um corpo e alma de a aquiescente em amor, e o homem ama, quanto a parte desta e abandonando brevemente da mulher por se acozinhando, sacrificando a dignidade de um homem e a sua dignidade por amor dela. E quando este abandono da mulher e a inclinação do homem, conspiram contra a lei divina da continência, não é amor, mas apenas desejo.

- 1) O amor natural, liberdade arbitria, permissa, e amor natural, liberdade natural, que se estende a todas as coisas, natural ad libitum, qual est a culpa et a misericordia.
- 2) O instintivo humano se habet ad objectum suum, in se habet autem, est datus ad objectum suum, bene vel male.
- 3) Impossibile est esse duos Angelos unius speciei; quia angeli non sunt compositi ex materia et forma; sicut et omnes imperitabiles sunt dicere quod essent plures habedines separatas, aut plures humanitates, cum illudius non sint plures, nisi secundum quod sunt in pluribus, potentibus, si tamen angeli habent autem, non se possunt esse plures angeli unius speciei. Sic enim oportet, quod plures in distinctis sunt unius et alii sunt materia, non quidem secundum aliam, sed secundum quantitates, cum sint incorporei, ut secundum distinctas potentias. Quia quidem dicitur de angelis, quod sunt diversificatione non secundum speciem sed genus.
- 4) Sicut animalia naturalia differunt specie non secundum differentiam, quia naturalis est genus, sicut de animalibus determinatur proprii commentum, ut secundum gradus determinatos naturalis perfectionis; sic angeli differunt specie secundum diversas gradus naturalis perfectionis.
- 5) Sic etiam dicendum est, quod non dicimus, quod species quod angelus et mater, secundum quod constitutus est in se, non est remissione, minus forma; sed secundum quod causantur in formis diversarum graduum, ut dicimus, aut speciebus, sicut, si dicamus, quod ignis est perfectus aere, et sine modo angeli diversificantur secundum gradum et mater.
- 6) Primum quod praeparatur bono individui, unde multa melius est, quod multiplicetur species in angelis, quam quod multiplicetur in divinis in una specie. Perfectio naturalis angelica, non multiplicatur in medium secundum numerum, quia usque ad perfectionem prout, prout, sed multa representatio representat multa hypostases in speciebus.
- Utum angelus sit compositus ex materia et forma.
- Aditum quod taliter, quia dicitur enim quod continetur sub aliquo genere, est compositum ex genere et differentia, quae adveniens generi, constituit speciem, sed non unitum ex materia, id est, differentia vero, ex forma; huiusmodi quod est in genere substantiae est compositum ex materia et forma; sed angelus est in genere substantiae; et per

De statu et conditione primi hominis
quantum ad intellectum.

1° Utrum 1us homo videret Deum per essentiam? Quoniam beatitudo
hominis consistit in visione divinae essentiae, per hanc in
pariter etiam conservatur vitam beatam, non voluit Deum
secundum communem statum illius vitae, non forte dictum,
quod enim in seipso, quod Deus immittit sapientiam in Adam
quia non potest videre Deum per essentiam qui a beatitudine
prohibet per voluntatem, sed Deum potest per se de. ego.
Capere debet hanc Deum quodammodo cognitionem quam nos
nunc cognoscimus, et non constituitur quidem in
ita cognitionem praeiudicat et cognitionem potestatem,
quia Deus per essentiam videtur. Me etiam angelus potest
deum per essentiam quamvis excellentiora habet de angelis
quam nos habemus, quia erat magis certa et purior circa
interiora intelligibilia quam cognitionis nostrae.

2) Primus homo habuit scientiam omnium per species a Deo
infusas; nec tamen scientiam illam fuit alterius rationis et
scientia nostra et ita debet Deum aliquid habere perfectionis
inquantum erat primus homo, quod ceteris hominibus
non competit. Vnde per species illam in scientia naturalium
scilicet non quod minimum sciretur, sed quantum ad
modum sciendi; quia hanc intellectus debet scire, sci.
autem potestatem per experientiam. Quantum ad naturam
naturalia cognita, proficiunt quantum ad numerum per
novas revelationes, sicut et cogit proficiunt per vires
et illuminationes.

3) De repraesentatione habuit per species a Deo. Quod patet de anima
et vegetantem appetitum vegetantem (sensibile), unde videtur i
hunc a maiori. Secundo videtur quod habuit per species a
Deo, aliquid de seipso (conscientiam) de Deo, com. carnis
et gaudii, subiectum ad malum carnis et bonum carnis, magis
propter maiorem perfectionem esset non ex parte animae, sed
non animalis (animabat), non fallere animalis
bonum, in illa, non habere in se bonum in se bonum quod
quod autem eorum animalis, non tamen per se agere
per seipsum (animabat), a seipso in seipso in seipso
per seipsum, carnis et de seipso agere, et illud per seipsum
per seipsum, unde per seipsum in seipso in seipso, etiam
videtur, a seipso in seipso, ex parte non ex parte in seipso.

Per species per seipsum a carnis. Quod patet de anima
et vegetantem appetitum vegetantem (sensibile), unde videtur i
hunc a maiori. Secundo videtur quod habuit per species a
Deo, aliquid de seipso (conscientiam) de Deo, com. carnis
et gaudii, subiectum ad malum carnis et bonum carnis, magis
propter maiorem perfectionem esset non ex parte animae, sed
non animalis (animabat), non fallere animalis
bonum, in illa, non habere in se bonum in se bonum quod
quod autem eorum animalis, non tamen per se agere
per seipsum (animabat), a seipso in seipso in seipso
per seipsum, carnis et de seipso agere, et illud per seipsum
per seipsum, unde per seipsum in seipso in seipso, etiam
videtur, a seipso in seipso, ex parte non ex parte in seipso.

Animae operatur complexum cognitionum aliquam
singularem cognoscit. Ad hoc animae operatur quod
sunt per seipsum, quia duplex est modus intelligendi,
Nunc, per abstractionem a particularibus, et secundum
istam modum singularem per intellectum cognoscit non
possunt de seipso, sed in seipso. Alius modus intelligendi
est per analogiam speciem a Deo, et per istum
modum intellectus potest singularia cognoscere, unde
animae Deum per seipsum operatur, inquantum est enim
universalis et individualis principium, co-
gruetur anima et individualis et singularis
ita individualis operatur per species, quae sunt quae
deum participat hunc tamen illius divinae operatur
possunt singularia cognoscere. In hac anima est differ-
rentia inter cogit et animae operatur, quia
angelus per seipsum operatur species habuit perfectam et
potestatem cognitionis. Deum; animae. Vera sequitur
confusam, unde angelus propter abstractionem in se
solus, per seipsum operatur species non solum naturae
sorum in speciali cognoscere possunt, sed etiam in
generalia sub operibus contenta. Animae vero
non possunt cognoscere per seipsum species nisi
solum singularia illa, aliquae quodammodo etiam
mimantur, sed per seipsum cognitionem, nec
per aliquam affectionem, nec per naturalem habitum
sorum, nec per divinam operationem; quia omne
quod accipitur in aliquo, accipitur in eo per modum
receptum. Quia animae operatur species (quod 2° de
de omnibus naturalibus, cognitionem habuit, non certam

et propriam, simplicem et confusam. Et angelus
et anima cognoscunt non est per se non substantiam
sed per species quendam. Sic anima non perfecte
cognoscit. intelligit substantias separatas hoc
de cognitione naturali et non de cognitione
supernaturali. Quare est tractatus alter.

¶ Contra aliquos qui dixerunt animam separata a corpore
per se cognoscere substantias abstractas a sensibus
affirmamus quod per se habet per se et in se habet
quia abstractio species est a sensibus per se habet
sensibus; et alius potentia sensitiva quare anima
separata a corpore non manet. Intellectus autem anima
per se separata a corpore per se habet per se
ex natura divina; quare quidem bene representat se
habet ad proprium et habitus; unde potentia localis
multo magis ad proprium animam separata cognitionem.

¶ Item dicitur quod anima separata a corpore quia habet
operationem propriam quod est intelligere. Quapropter separata
potest intelligere. intelligere enim non potest nisi ad sensus
quod anima separata a corpore non accipit, et hoc est per se
intelligere. Quod est ut ad phantasmata accipiat et in eis
sensibus abstractis, sed hoc non est ex natura animae sed
per accidens tunc convertit ei, ex quo corpus applicatur.

¶ Quapropter, cum anima in se habet operationem propriam, videlicet animam
ad suam naturam, videtur, ut per se intelligere intelligit
quia intelligit de conversione ad phantasmata in imaginatione
quia anima unita est corpori non propter materiam
sed propter species quod est corpus; unde materia
bilis est anima quod materia sit propter formam et
non e converso. Unde causa naturalis semper ordinatur ad
id, quod melius est, debet. Sic anima debet institui animam naturam
ut melius intelligit. Intellectus enim est naturalis, et non indiget
quod corpori propter hoc uniri; quia est melius melius
intelligit per cognitionem ad phantasmata ad intelligibilia
per se habet, quare per se habet ad phantasmata.

¶ Unde dicendum est quod anima separata non intelligit
per se species in se habet, ne per species, quas tunc abstractit
ne enim per species concretas, ut solent abstractas; sed
per species ex influentia divini luminis participantis per
se anima sit participans, sicut ex alia substantia
separata, quare in se habet per se. Et tunc cognoscit per
per species intelligibiles, tunc per species a se in se habet.

¶ Item dicitur quod anima separata non habet per se
operationem propriam quod est intelligere. Quapropter separata
potest intelligere. intelligere enim non potest nisi ad sensus
quod anima separata a corpore non accipit, et hoc est per se
intelligere. Quod est ut ad phantasmata accipiat et in eis
sensibus abstractis, sed hoc non est ex natura animae sed
per accidens tunc convertit ei, ex quo corpus applicatur.

per auctorem Deum. quapropter sunt naturaliter.

2^a Anima separata intelligit substantias separatas et
animam separata cognoscit aliam animam quare de
separatas, sic dicitur in infirmo videtur. Sicut et Abraham
(Gen. 18). anima in se habet operationem propriam
quod est intelligere. Quod est ut ad phantasmata accipiat et in eis
sensibus abstractis, sed hoc non est ex natura animae sed
per accidens tunc convertit ei, ex quo corpus applicatur.

¶ Item dicitur quod anima separata non habet per se
operationem propriam quod est intelligere. Quapropter separata
potest intelligere. intelligere enim non potest nisi ad sensus
quod anima separata a corpore non accipit, et hoc est per se
intelligere. Quod est ut ad phantasmata accipiat et in eis
sensibus abstractis, sed hoc non est ex natura animae sed
per accidens tunc convertit ei, ex quo corpus applicatur.

¶ Item dicitur quod anima separata non habet per se
operationem propriam quod est intelligere. Quapropter separata
potest intelligere. intelligere enim non potest nisi ad sensus
quod anima separata a corpore non accipit, et hoc est per se
intelligere. Quod est ut ad phantasmata accipiat et in eis
sensibus abstractis, sed hoc non est ex natura animae sed
per accidens tunc convertit ei, ex quo corpus applicatur.

3^a Anima separata habet operationem propriam quod est
animam et confusam quapropter non habet per se
operationem propriam quod est intelligere. Quapropter separata
potest intelligere. intelligere enim non potest nisi ad sensus
quod anima separata a corpore non accipit, et hoc est per se
intelligere. Quod est ut ad phantasmata accipiat et in eis
sensibus abstractis, sed hoc non est ex natura animae sed
per accidens tunc convertit ei, ex quo corpus applicatur.

¶ Item dicitur quod anima separata non habet per se
operationem propriam quod est intelligere. Quapropter separata
potest intelligere. intelligere enim non potest nisi ad sensus
quod anima separata a corpore non accipit, et hoc est per se
intelligere. Quod est ut ad phantasmata accipiat et in eis
sensibus abstractis, sed hoc non est ex natura animae sed
per accidens tunc convertit ei, ex quo corpus applicatur.

Quod vero expectat ad habetis dicendum est quod
actus per quos acquiruntur habetis sunt omnes actus,
quos habetis causant quantum ad speciem actus, non
autem quantum ad modum agentis, nam operari ^{per se}
non est iuste, i. e., delectabiliter, causat habetis,
iuste et practice, per quod delectabiliter operamur.

4

1) Não se deve entender que estão na constituição das
sua corporeas e é uma de mais importante, ori-
ginal, necessária, fundamental (do acto e da potencia).

2) Em vez de pois, deves manter a autonomia e especificar
é necessário admitir a dualidade fundamental do
univ. O principio quantitativo é genérico e qual
permanece inalterado sob estas duas formas específicas,
chamadas Matéria prima, que se aplica ao mesmo
corpo, f. é a matéria mesma com a qual se pro-
duzem as obras de arte. O principio qualitativo
é específico, que se refere ao mesmo, leva o nome
de Forma substancial, por appropriação de qualidades
na forma acidental, e as variações não mudam
nada a essência. A mudança qualitativa tem
o nome de alterações, enquanto f. a mudança
na propriedade específica, a potência na essência
do sujeito, leva o nome de geração, ou destruição
total, por esta palavra convém rigorosamente
e incondicionalmente a reprodução das coisas vivas.
E isto, propriamente f. admitir uma d. f. e a
o se não muda absolutamente em coisa alguma e
a mudança neste caso seria uma simples alteração
em tal e se não em tal, e se esta em contra-
dição com a essência, as finalmente o in-
mudável parte, isto é com a parte permanente em
oposição a outra parte acidental. E isto está de
acordo com a expressão e confirma a
teoria da matéria e forma. Porém, como a
sua expressão f. os seus materiais são muito mais
permanentes, imutáveis, normais, qualitativos e
específicos, bem contrasta os princípios gerais e im-
mutáveis e a mudança, sendo comum e
a transformação total, basta mudar a sua
ou decompô-la, pois a mudança de qualidades
dentro e específicas, basta ser uma simples ge-
minar, e não a morte e a mudança da
quantidade, dando parte de um e o outro e a
parte do mesmo, f. a se f. prova expressamente
uma mudança, mas não a morte, e f. nullo
na natureza permanente, mas sustenta f. a substância

[illegible]

3) a matéria inerte é um movimento passivo e a matéria acrescenta um novo elemento activo e dinamico. Isto é, o elemento formal.

4) não disjuntamos aqui sobre a intima natureza multiplexidade na natureza e espécies dadas nos elementos. É pois o abstracção adriçada a admissão f. com a elemento material e activo na natureza. Isto é a intima natureza e a forma e a elemento dinamico.

*O apetite nutritivo não tem por objecto a razão comum
de hum (homem), propriamente dito, mas a abundância a carregar.
Tal qual é, segundo as diversas razões particulares dos seus
nutrientes e por isso mesmo o apetite nutritivo, propriamente
dito, é uma razão de hum particular e específico
segundo as condições e conveniências da natureza, a saber*

animae separatae cognoscere singularia abstracta et
sensibilibus, sed si hoc verum esset, tunc distantia
localis impedit animae separatae cognitionem;
nam tunc requireretur quod sensibilia afferantur an-
imae separatae vel animae separatae in sensibilibus
et tunc ad utrumque requireretur distantia determinata,
sed hoc impossibile est (propter); quae abstractio spe-
cieum a sensibus fit radiantibus sensibus, et aliis
potentis nuntiis, quae in anima separata actu non
munt. Intellegit autem anima separata singularia per
influenciam specierum ex divina lumine, quae speciem
lumen aequaliter se habet ad propinquum et distant,
unde distantia nullo modo impedit animae separatae
cognitionem. Futura quae distant secundum tempus
non sunt extra in actu, unde in actus non sunt
cognoscibilia, quia sicut deficit aliquid ab unitate,
ita deficit a cognoscibilitate, sicut quae sunt
distantia, secundum locum, sunt extra in actu,
et secundum se cognoscibilia, unde non est ratio
ratio de distantia loci et de distantia temporis.

2o Animae separatae cognitionem naturalem, non
habet, quae hoc aguntur, quia anima ap-
pate cognoscit singularia per hoc, quod quodammodo
determinata est ab illa vel per vestigium aliquod proce-
dunt cognitionis sui affectionis, vel per ordinationem
divinam. Animae autem mortuorum secundum
ordinationem divinam et secundum modum suum
segregatae sunt a conversatione viventium et con-
fratris conversationis spiritualium habitantium
quae sunt a corpore separatae; unde ea quae apud
nos aguntur, ignorant. Appunt tamen facta viven-
tium non per seipsos cognoscere, sed per animas
eorum, qui tunc ad eos accedunt vel per angelos sui
demonstrant revelatione Dei spiritus revelante (Lucas. lib. 10)
quod animae mortuorum secundum S. Gregor. videntur quod
animae sanctorum dum videntes omnia praesentia, quae
hic aguntur, exultant, sunt enim angelis appun-
tor, de quibus August. (Cada lib. de cura pro mor. cap. 10)
appunt, quod dea quae apud vivos aguntur non ignorant,
ut quia sanctorum animae sunt perfectissimae, facti
tunc divinae conpanctae, nec tunc tunc nec ubi viven-
tium se arguerunt nisi secundum quod iustitiae di-
vinee dispensatio exigit.

de statu et conditione primi hominis quantum
ad intellectum. —
12 — Homo (primus) dum per essentiam non videt se
in statu illius vitae, nisi forte dixerit cum
in capite, quod si dixerit seipsum in Adam. Cognito
est et tunc dicitur quodammodo cognitionem, quan-
tum anima cognoscimus, et modum constituat
inter cognitionem praesentis et cognitionem
pastoris, quod deus per essentiam videtur.

[illegible]

Cognitio. Angelus dicitur intellectus et mens, quia eius co-
gnitio est intellectualis. Cognitio autem animalis, partem
est intellectualis et partem sensitivam.

3 Forma simplex, quae est actus purus, nullius accidentis pro-
dest esse subiectum. quia subiectum comparatur ad acci-
dens, ut potentia ad actus. Et impossibile est esse sicut dicitur
Forma autem simplex, quae non est sicut in a, non com-
paratur ad ipsum, ut potentia ad actum, potest esse subiectum
accidentis, et principium ipsi, quod est confirmatio speciei.
Huiusmodi enim accidentis pertinet ad formam. Accidens
vero quod est individui, non eandem totam speciem
comparatur modum, quia est individuationis prin-
cipium. Et talis forma simplex est angelus.

Actio quidem non est vis, nec actio aliquid est extra
se, sed per se est actio, nec est vis, nec actio
est quae habet in aliquo exterioris infusus in passio-
nem, nec est vis et actio. Haec vero actio est, quae non
habet in se rem exteriorem, sed magis manet in ipso
agente, nec est actio, intelligitur et velle. Per huiusmodi
enim actionem non immutatur aliquid extra se, nec
est factum in ipso agente agere.

non sub Deo hanc substantiam ad unum esse, et cum aqua,
quam se intelligere esse angeli, pro substantia opor-
tet, quod intelligere angeli est substantia. Intelligere
autem subsistens non potest esse nisi commune, sicut nec
aliquod abstractum subsistens. Unde unius angeli substantia
non distinguitur nec a substantia Dei, quae est ipsum
intelligere subsistens, nec a substantia alterius angeli. Nemin-
us illud esset non intelligere, non essent esse gradum in-
telligendi perfectius et minus perfecti, cum hoc contingat
propter diversam perfectionem spiritus intelligere.

7. *Obtineamus de actibus in potentia respectu actus secundi; qui est operatio animae non movet corpus per se ipsum. Unde videtur quod motus corpori ut forma, vel per potentiam motivam, cujus actus praesupponit jam ad opus effectum in actu per animam, ut sic anima secundum vim motivam ut pars movens et corpus animatum sit pars mota.*

¶ Omnia autem sunt per appetitum inclinatum in bonum, et
diversimodè. Quoddam, inclinatum in bonum per solam
naturalem habilitatem, aliter cognitionem, vel plantarum et
corpora sensuata, et talis inclinatio ad bonum vocatur
appetitus naturalis. Quoddam inclinatum ad bonum, immo
aliqua cognitione, non quidem eis, quibuscognoscant aliam
rationem boni, sed cognoscant aliquod bonum particulare,
sicut unusquisque cognoscit dulce et album. Inclinatio au-
tem hanc cognitionem sequens, dicitur appetitus sensitivus.

Quoddam vero inclinatum ad bonum secundum cognitionem,
per cognoscendum ipsum rationem, quod est proprium
intellectus. Et hanc perfectiorem inclinatum in bonum,
non quidem quasi ab alio solammodo ducetur in bonum,
nec in quacognitione caret, nec ad bonum parti-
culare tantum, sicut ea in quibus est sola sensitiva
cognitio, sed tantum inclinatum in ipsum universali
bonum. Hinc ut inclinatumque dicitur voluntas. Hinc
cum angeli per intellectum cognoscant ipsum universalem
rationem boni, manifestum est, quod in eis est voluntas.

¶ Similiter modo ratio et intellectus rationem
boni: Ratio enim transcendit unam rem secundum diversita-
tem cognitionum. Manifestum est partem rationis, ratio vero
universalem, et ideo apparet ut sit alius appetitus tendens
in bonum universale, qui dicitur rationalis, et alius ten-
dens in bonum particulare qui dicitur sensus, et intellectu-
alis et ratio differunt, quantum ad modum cognitionis, quia
sensus intellectus cognoscit simpliciter intuitu, ra-
tio vero discursum de uno in aliud, sed tamen ra-
tio perdiscursum pervenit ad cognoscendum illud quod
intellectus non discursu cognoscit, scilicet universale.
Item est ergo objectum quod appetitur proprium et ex
parte rationis et ex parte intellectus, ut in angelis,
qui sunt intellectuales tantum, non est appetitus proprius
voluntatis. De voluntate

¶ Non omnis actus appetitus virtutis derivatur ex amore seu dilectione.
2) Actus voluntatis est amor seu dilectio et dilectio seu amor sequitur
cognitionem quia ut ait Aug., nihil amatur nisi cognitum.
In angelis autem est cognitio naturalis, ergo et dilectio naturalis.
Natura enim est prior quam intellectus, quia natura cognoscitur prius
est essentia eius. Quod vero est naturalis appetitus salvificum ibi
habent bene intellectum. Est autem hoc commune omnium naturarum,

aut habeat aliquam inclinationem, quae est appetitus na-
turalis vel amor. Quia tamen inclinatio ducit in bonum in
manera in diversis modis, in unguoque secundum mo-
dum eius. Unde in natura intellectuali invenitur incli-
natio naturalis secundum voluntatem; in naturam autem
sensitivam secundum appetitum sensitivum; in naturam vero
sensitivam cognitionem, secundum aliam ordinem ratione
in dicitur. Unde, cum angelus sit natura intellectualis oportet
quod in voluntate eius sit intuitus dilectio.

¶ 3) Similiter naturam tendit in unum bonum ultimum, omni-
umque bonorum naturam multitudine. Et in hoc naturali
appetitu consistit amor aliarum voluntatum, cum quicquid
bonum vult, vult propter finem. Dilectio igitur boni, quod
hinc naturaliter vult, vult bonum, est dilectio naturalis; di-
lectio naturalis autem ab hac derivata, quae est boni,
quod diligetur propter finem est dilectio electiva. Et vult
in bonum est quoddam dilectio naturalis, et quoddam electiva.
¶ Ita etiam in angelis, etiam in eis naturaliter dilectio
est principium electivae, quia simpliciter quod tendit
ad finem, id est ad electivam sui, habet rationem principii.
Et hoc apparet in homine quod tendit per intellectum
et ad voluntatem ad ipsum deum. Intellectus enim
cognoscit principia naturaliter, et ex hac cognitione
convenit in homine occurrere conclusionem, quod
ab homine non cognoscitur naturaliter, sed per inven-
tionem et doctrinam.

¶ 3) Non est ex imperfectione appetitus, quod aliquid appetit
naturaliter ut finem, et aliquid per electivam
ut ordinatum ad finem. Sed quia in angelis natura
intellectualis perfecta est, invenitur in eis sola cognitio
naturalis, non dicitur ratione naturalis, ut in homine, sed
invenitur in eis dilectio et naturalis et electiva.

¶ Cum amor sit boni, bonum autem sit in substantia
et in accidentibus; dupliciter aliquid amatur. Uno
modo ut bonum substantiale, alio modo, ut bonum
accidentale sive inherens. Unde autem amatur ut
bonum substantiale, quod se amatur, est ut aliquis vult
bonum, ut bonum vero accidentale in inherens ama-
tur id, quod desideratur alteri, sicut amatur secunda
non ut ipsum sit bonum, sed ut habeatur. Et hinc
modum amoris quidem nominaverunt concupiscentiam,
primum vero amorem amicitiam. Manifestum est
autem quod in rebus cognitione contentis, unigenique
naturaliter appetit consequi id, quod est sibi bonum

ut ignis lucem visum. unde angelus et homo naturaliter appetunt unum bonum et unam perfectionem. Et hoc est amor supremum. unde naturaliter homo amplexus, quam homo diligit supremum, in quantum ad quod bonum naturali appetitu sibi desiderat. Unde quantum vero sibi desiderat diligit bonum perfectionem in tantum amat supremum dilectione electiva. Angelus autem homo non diligit se dilectione naturali et electiva secundum se, sed secundum diversa. Angelus enim diligit se cognitis naturaliter in tantum non autem rationaliter, nec in tantum dilectione sola naturali et electiva, ut supra dictum.

De amore Dei. Deus ipse est bonum universale, et ut hoc bonum continetur etiam angelus et homo et animi creatura, quia omnes creaturas, naturaliter quantum ad quod est, Dei est, sequitur quod naturaliter dilectione etiam angelus et homo plus et minus copulatus diligat Deum, quam ipsum. Alioquin si naturaliter plus ipsum diligit quam Deum, sequeretur, quod naturaliter dilectus esset servare et quod non proficeretur per charitatem redderetur.

Angelus diligit Deum propter eius bonitatem, id est, propter ipsum Deum et non quia quia est bonum unum. Unde hoc non obstante angelus diligit Deum naturaliter in quantum est ei bonum, id est, diligit ad ipsum bonum creaturam quia Deus est bonum universale et perfectum. Deus enim ^{universalis} est bonum universale, quia de fons omne bonum naturale, diligitur naturaliter dilectione ab omni quoque, in quantum vero est bonum beatificans naturaliter bonis supernaturali beatitudine, sic diligitur dilectione copulata.

De beatitudine angelorum. Angelus post primam actionem charitatis, quae beatitudinem operatur, statim beatus quod est ratio id quia gratia perficit naturam secundum naturam naturae; sicut et animi perfectio recipitur in perfectione naturae. Unde haec perfectio naturae angelicae quod naturalis perfectio non per se ipsum acquiritur sed statim per naturam finitatem. Item in angelis tam in hominibus ipse patet per unum actum unicum, quia quolibet actu charitate informato, homo beatitudinem operatur. Et si homo non statim post primam actum operatur beatitudinem, sed per naturam naturam non statim.

actus est ultimum perfectionem adipisci, sicut angelus, et alio modo longiora data est ad merendum beatitudinem, quam angelo.

Quid angelorum. Deus Deus creavit angelum non secundum aliquam accidentiam, sed secundum primum naturae, id est, secundum unum angelus creavit alium angelum secundum naturam. Quia angelus est quod angelus in se non appetat se angelis superari, non patitur se alio angelis superari, ipse ut Deus, non per similitudinem et non per per accipere. Appetit autem ut Deus per similitudinem, contingit se superari, non modo quantum ad id, in quo aliquid intum est de amari, et non in aliquo quantum ad hoc appetat in Deum simile, non perat similitudinem Dei debito ordine appetit adipisci. Unde cum a Deo habeat, recipit si quis etiam appetit secundum finitatem, ipse in se Deus, quasi propria virtute, et non ex virtute Dei. Alia modo patet aliquis appetit simile ipse Deus quantum ad hoc, in quo non motus est assimilari, sicut quis appetit errare caelum et terram, quod est proprium Dei, in quo appetit est peccatum. Et hinc modo diabolus appetit esse ut Deus; non ut ei assimiletur quantum ad hoc quod est nulli melius simpliciter, quia sic etiam munus non esse appetit, cum nulla creatura ipse possit, nisi per hoc, quod super Deo ipse participat, sed in hoc appetit ipse similis Deo, quia appetit ut deum ultimum beatitudinis id, ad quod virtute suae naturae potest pervenire, avertens eum appetitum a beatitudine supernaturali, quae est ex gratia Dei.

De mensura materiae. est quod sit corruptibile. Deus corde prestat hanc mensuram naturae, sed dicendum est quod in constitutione rerum naturalium non consideratur quod Deus facere prestat, sed quod naturae rerum conveniat ut deus. (Cap. I)

De angelis different speciebus. Quibus discernant quodammodo
substantias spirituales esse unius speciei, et non animas. Hic
vero, si viderentur spiritus angelici sunt unius speciei, sed non animae. Hic
et alii dicunt quod omnes angeli sunt unius speciei, et alii dicunt
ordinis. Sed hoc in possibile est quia si quae conveniunt specie et
different numero, conveniunt in forma, sed hoc tunc quodammodo
si vero angeli non sunt compositi ex materia et forma, ut dicimus
angelus quod impossibile est, ergo duo angeli sunt unius speciei, et
impossibile est ut dicatur, quod sunt spiritus alii spiritus, et alii
humanae substantiae cum alii spiritus non sint spiritus, nisi accedat quod sunt in
simplici substantia. Et tunc angeli habent substantiam, me ne
sunt spiritus angelici unius speciei. Ne enim essent quodammodo
quodammodo distincti, omnes angelici essent materia, et quodammodo
diversum quantitatem, cum essent incorporei, sed secundum doctrinam
non potestatem. Quae quidem doctrina materiae causat diversitatem
non solum species, sed generis. Multi spiritus secundum numerum
cum in infinitum habentur possunt, non intentionem et agentes, sed
sola multiplicatio recedunt speciebus, unde propter naturam
angelicam requiritur multiplicatio specierum, non autem
multiplicatio non multiplicatio in omni speciebus.

De angelis corporeis. Angeli non habent corpora, et non
relata anima. Non possunt enim ab eis naturam, sicut
habere alio non possunt, sed non est de ratione ani-
mae. Natura enim corpus animae non est de ratione, sed
stantia intellectuali, inquantum habuerit ad accedens alii
substantia intellectuali propter aliquod aliud, sicut anime
humanae corpus est materia corpore, quia est in materia
et in potentia existens in genere intellectualium substantiarum
non habens in sui natura plenitudinem virtutis, sed
acquiritur ei a corpore a sensibilibus rebus.

De angelis in materia animae. Et animae anima pro-
pter se ipsam, quia non indiget, sed propter materiam, ut forma
habere cum hominibus conversari, et dicuntur spiritus
quodammodo intellectus. Et anima corporis, non quidem ut
forma, sed ut materia, ut motori, ut motui motori reperi-
rentur per corpus mobile assumptum. Et licet anima in materia
mobili motui non sit motus, sed motus, sicut calor, qui
animae condensatione figurari et calorem patet. Motus
patet in nobilibus. Et sic angeli assumunt corpora
ex aere condensando opus virtutis divinae, quantum
motus est ad corporis assumptionem formationem.

Corpora ista non vivunt, ergo nec anima
in eis vivere possunt, et revera, quodammodo virtutis
vivere in eis ab angelis, per corpora assumpta, non
autem quantum ad id quod est proprium viventium, sed ut
ad hoc quod est virtutis est virtutis est virtutis

ipsa virtutis. Unde non potest habere animam virtutis, quia
non habet virtutem, est virtutis. Unde non potest
actum. Quapropter non habemus dicere quod angeli continent
per corpora assumpta, quod est proprium animae virtutis, quia non
non est virtutis virtutis, quod in Scriptura, intelligibile
virtutis virtutis virtutis, quia hoc non dicitur
ad virtutem, quod in intelligibile virtutis virtutis, ut in
virtutis virtutis intelligibile, secundum virtutis virtutis
quodammodo, virtutis intelligibile, et non virtutis virtutis
virtutis angelorum, quod corpora ab eis assumpta virtutis
virtutis virtutis, licet virtutis, non enim assumptum, nisi
ut per virtutis virtutis, et opus virtutis virtutis, spiritus
virtutis angelorum et corpora virtutis virtutis virtutis
quod non ita longum fuit, et virtutis virtutis virtutis,
quia virtutis virtutis virtutis in ipsos homines non
in angelos. Quia angeli non virtutis corpora virtutis
virtutis, quodammodo angeli virtutis virtutis, homi-
nibus virtutis virtutis corpora virtutis, quia virtutis
virtutis virtutis virtutis virtutis. Unde et deo convenit
secundum illud 1. Regum 22. Dominus virtutis et virtutis
virtutis. Unde virtutis virtutis virtutis, quodammodo
virtutis virtutis, et in se virtutis virtutis virtutis
virtutis virtutis. Unde virtutis virtutis, quia non
est virtutis virtutis, est virtutis, quia ea quae est virtutis
virtutis. Et quodammodo angeli virtutis virtutis in eis
virtutis virtutis virtutis, non virtutis virtutis quodammodo
virtutis virtutis, quia virtutis est a motore in
virtutis virtutis virtutis. Sed virtutis est a motore in
virtutis virtutis virtutis ab eis, quia angeli non sunt
virtutis virtutis. Virtutis virtutis angeli virtutis, virtutis
virtutis virtutis, non virtutis in eis, sicut virtutis in nobilibus
et de ita virtutis, quod non virtutis, quod de deo dicitur non
virtutis. Unde virtutis virtutis virtutis, virtutis, in quibus
quia virtutis est, angeli virtutis virtutis virtutis est
virtutis virtutis virtutis, virtutis virtutis virtutis
virtutis virtutis, virtutis virtutis in eis, sicut virtutis
in nobilibus, quia virtutis virtutis virtutis de loco
virtutis virtutis, virtutis virtutis virtutis virtutis
virtutis virtutis virtutis virtutis virtutis virtutis
virtutis, quia virtutis est in virtutis virtutis in virtutis
virtutis virtutis virtutis virtutis, quia virtutis est
in virtutis virtutis virtutis et dicitur in Phil. (1. et 2. et 3.)
Nec virtutis virtutis virtutis per corpora virtutis
virtutis virtutis virtutis virtutis, in quibus virtutis
virtutis in aere virtutis virtutis virtutis, nec virtutis
virtutis virtutis virtutis. Quia virtutis virtutis virtutis
virtutis virtutis virtutis virtutis virtutis virtutis

Utrum angelus sit in loco. Corpus enim est in loco per hoc quod applicatur loco secundum contactum dimensionum quantitate, quare quilibet in angelo non est, sed est in eo quantitas virtualis. Per applicationem igitur virtutis angelice ad aliquem locum applicatur cum. dicuntur angelus esse in loco corporum. Et secundum hoc patet, quod non oportet dicere, quod angelus communis multum loco, sed quod habeat actum in continuo. Hoc enim conveniunt corpori locato prout est quantum quantitate dimensionum. Similitudo istam non oportet propter hoc, quod continetur a loco, nam substantia incorporea sua virtute contingens cum corpoream continetur a loco & non contrahitur ab eo. Annon enim est in corpore, ut continens, et non ut contentum. Et si autem angelus dicitur esse in loco corporum, non ut contentum, sed ut continens aliquod, non est.

Utrum angelus possit esse simpliciter locus animae. Non patet quia angelus est virtutis et essentiae simplicitas. Dicitur autem virtus et essentia infinita est et sit universales causas omnium et ideo sua virtute anima contingit et non solum in pluribus locis est, sed ubique; virtus autem angeli, quia simplicitas est, non se extendit ad omnia, sed ad aliquod unum determinatum. Corpus est in loco circumscriptive, quia commensuratur loco; angelus autem non circumscriptive, cum non commensuratur loco, sed determinate, quia ita est in uno loco, quod non in alio. Idem autem neque circumscriptive neque determinate, quia est ubique.

An plures angeli possint simul esse in eodem loco. Si autem hoc anima non possit esse in uno eodem corpore, ut etiam duo angeli non possunt esse in uno eodem loco, et ratio est quia simpliciter est, quod unus causa completa sit immediate unius et ipsius rei. Quod patet in omni genere causarum, unde enim est forma proxima unius rei, et remaneat est proximum movens, licet possint esse plures motus recte. Nec habet rationem illam de pluribus de pluribus habente naturam, quia nullus eorum est perfectus motor, unde via tua incurrendum est in sufficiens ad movendum; si omnes simul sunt in loco unius motoris, in quantum omnes virtutes eorum aggregantur ad unum motum faciendum. Unde cum dicatur, quod unus in loco per hoc, quod virtus ipsius

immediate contingit, locum per motum continentem perfectum, ut dictum est (Art. 1. sup. q. 9) non patet esse necessarius angelus in uno loco. Quare dicendum est quod plures angeli esse in uno loco, non simpliciter propter simplicitatem loci, sed propter aliam causam ut dictum est (in corp. art. 1). Simile dicendum est quod angelus et corpus non eodem modo sunt in loco (Art. supra).

Utrum angelus possit moveri localiter. Angelus beatus patet moveri localiter, sed non per se in loco aquivocaliter convenit corpori et angelus, ita etiam et moveri in eodem loco. Corpus enim est in loco in quantum continetur sub loco et commensuratur loco. Unde oportet quod illius motus corpore secundum locum commensuratur loco, et sit secundum exigentiam eius. Et hoc est quod secundum continentem magnitudinis est continuus motus, et secundum prius et posterius in magnitudine est continuitas motus et secundum prius et posterius in magnitudine est prius et posterius in motu locali corpore; angelus non est in loco, et commensuratur et contentus, ut motus et continens, unde motus angelus in loco non oportet quod commensuratur loco, nec quod sit secundum exigentiam eius, ut habeat continuitatem se loco, sed est motus non continuus. Quia enim angelus non est in loco, nisi secundum contactum virtutis, necesse est quod motus angelus in loco, sihic alius sit quam divini contactus divinum locum successive et non simul, quia angelus non patet simul esse in pluribus locis nisi dicitur in supra. Illud autem contactus non est motus esse continuus, sed est tamen in hoc quod contactus continetur quidem inveniri; quod ut dicitur est in hoc quod angelus appropinquat loco per contactum inae virtutis; unde corpori appropinquat locus divinitus per contactum inae magnitudinis. Unde videtur corpus successive et non simul domit loco in quo prius erat, et in hoc causatur continuitas in motu locali eius, ita etiam angelus patet domit loco in quo prius erat, et in hoc causatur continuitas in motu locali eius. Et patet etiam tamen locum simul distingere, et tamen alius loco simul applicari et sic motus ipsi non est continuus. Simile tamen etiam est quod motus existens in potentia est alius imperfecti, sed motus qui est secundum applicationem virtutis est existens in actu, quia virtus prius est secundum quod actu est. Et tamen dicendum est quod motus existens in potentia est propter indigentiam in actu, sed existens in actu non est propter indigentiam

man, ut propter indigentiam altaris. Et hoc modo
angelus propter indigentiam nostram localiter movetur
secundum illud, Heb. 1. omnes sunt administratores
spiritus in ministerium nostri propter eos, qui hanc
benefactionem capiunt volentes.

Utrum angelus transeat per medium, quia patet ex
Cant. 1. 4. et per illud Syriacum, in his cogitatio de
statu, i. e. non transeat per medium. Respondetur
dicendum quod laici angelus non accipitur ut laicus, sed
secundum magnitudinem, sed secundum contactum vo-
luntatis. Et sic licet angelus praestet esse de necessitate et non
semper principalis, sed tamen loco medium etiam dividit
sunt in quatuor, ut dicitur est supra; videlicet consummatur per
continuationem motus ut discimus supra. Quod de deum
dum est quod dum angelus movetur localiter, applicatur
tunc instanti decessu loci, animo autem quiescente
non applicatur rebus, quia cogitat, ut patet per cogita-
tione sunt in ipso. Et videtur non est simile. Dicitur
si angelus movetur de uno loco ad alium, quod
est in termino ad quem, non movetur, in mi-
nuto est, sed ante terminum mutationis esse praesentem
mutari, ergo alibi existens movebatur, sed non move-
batur, dum erat in termino a quo, movebatur ergo
dum erat in medio. Et tunc absortet, quod praeterea
patet esse continuus et non continuus. Si ergo sit
continuus, non potest angelus moveri de uno extremo
in alterum, quod transeat per medium. ^{quod} medium est id
quod prius venit, quod continetur mutationem, quam in
quod mutatur ultimum. Ordo enim prioris et posterioris
in materia continua est secundum ordinem prioris et
posterioris in magnitudine. Si autem motus angeli
non sit continuus, possibile est quod transeat de aliquo
extremo in aliud, non pertransito medio. Et hoc tantum
reducitur ex eo de extremis ad extrema et non per me-
dium, patet componere angelo, sed non corpori, quia cor-
pus numeratur et continetur sub loco. Unde oportet quod
in quatuor deus loci in sua materia, sed substantia angeli
non est subditio loco ut contenta, sed ut superior eo,
ut continuus. Unde in potentia eius est applicari se
loco, sicut vult, vel per medium, vel non medio.
Utrum motus angeli sit in instante. (non) non est

possibile ut aliquis in toto tempore praecedenti quiescat
in uno termino et postea in ultimo instanti illius
temporis sit in termino, ut hoc est possibile, ut aliquis
in toto illius temporis sit in alio termino; sed hoc est
impossibile in materia, quia moveri in toto aliquo
tempore non est esse in eadem dispositione in qualibet
instanti illius temporis. Igiter omnis huiusmodi mu-
tationis materialis et illuminationis huiusmodi motus de-
bet esse per illuminationem. Motus autem localis angeli non
est terminus aliusque alterius motus continui, sed est
per ipsum a nullo alio materia dependentis. Unde
impossibile est dicere quod in toto tempore sit in
aliquo loco et in ultimo mune sit in alio loco.
Ergo omnis motus est in tempore et etiam motus
angeli cum in eo (materia) sit prius et posterior.
Obiectum; Si angelus movetur in tempore, de loco ad
locum, manifestum est, quod in ultimo instanti
illius temporis sit in termino ad quem; in toto autem tem-
pore praecedente, aut est in loco immediato praece-
dente, qui accipitur ut terminus a quo, aut sit
in uno et parte in alio. Si autem parte in uno
et parte in alio, sequitur quod sit partibilis, quod
est impossibile; ergo, in toto tempore praecedente,
est in termino a quo; ergo, quiescit ibi, cum
quiescere sit in eodem esse mune et prius, et di-
ctum est. Et sic sequitur quod non moveatur nisi
in ultimo instanti temporis. Respondetur dicendum
quod obiectum huius (illa) praecedit de tempore continuo,
tempus autem motus angeli patet esse non conti-
nuum. Et sic angelus in uno instanti potest esse
in uno loco et in alio instanti in alio loco, nullum tem-
poris intermedium existente. Si autem tempus motus
angeli sit continuus, angelus in toto tempore praece-
dente ultimum mune variatur per infinita loca,
ut dictum est supra. Est tamen partibilis in uno loco
non continuus in et parte in alio, non quod sit
stantia illius sit partibilis, sed quia partes huius appli-
cationis ad partem primi loci et ad partem secundam
ut dictum est supra.

Utrum intelligere angeli sit una substantia. Respondetur di-
cendum quod non quia — Plus differt actio recedens a substan-
tia ipsa, quam a seipso esse ipso, sed nullius creati mune

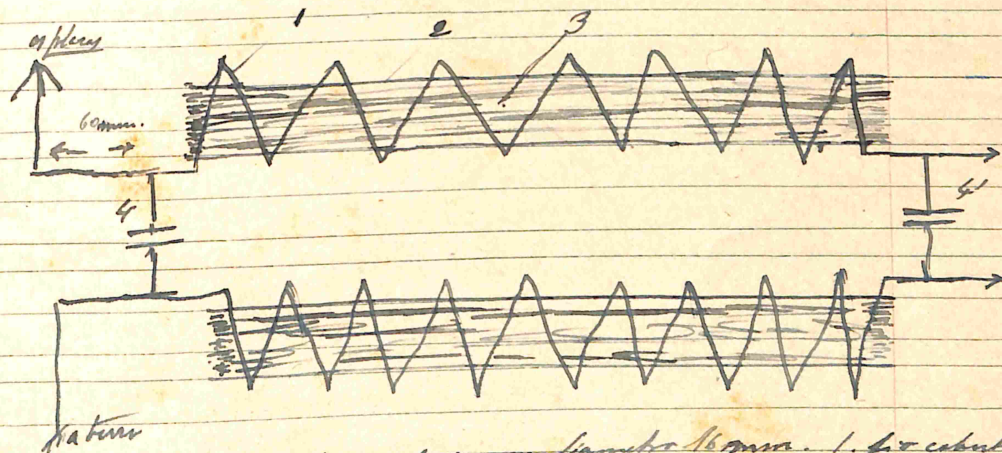
esse est una substantia. Hoc enim minus dicitur pro-
prium est, ut se superioribus patet (q. 3 art. 4 de q. 44.
art. 1). ergo neque angeli neque alius creaturae
sua actio est ipsa substantia. Actio enim est pro-
prie actualitas virtutis, sicut ipse est actualitas
substantiae, vel essentiae. Impossibile est autem
quod aliquid quod non est purus actus, sed aliquid
habeat de potentia admixtum, ut sua actualitas,
quia actualitas potentialitati repugnat. Solus autem
Deus est actus purus. Unde et ille Deus sua substan-
tia est ipsum esse et ipsum agere. Et praeterea si
intelligere angeli esset una substantia, oportet
quod intelligere angeli esset substantia. Intelligere
autem substantia non potest esse nisi unum, sicut
me aliquid abstractum subsistens. Unde unius angeli
substantia non distinguitur neque a substantia
sui, quia est ipsum intelligere substantia, neque
aliquid angeli a substantia alius angeli. ^{Intelligere}
angelus ipse est unum intelligere, non potest
esse quod in intelligendo perfectus et minus perfectus,
sicut hoc contingat propter diversam participationem
ipsius intelligere.

Aliter intelligere angeli et ipsius esse. Esse angeli non
est intelligere ipsum. Quia — Intelligere angelum
non est intelligere ipsum. Unde — dicendum quod
actio angeli non est ipsa esse, neque actio alius
creaturae. Duplex est enim actionis genus; unum est
scilicet actio est quae transit in aliquid exterius
inferius se passionem, sicut errare et recedere, alia
vero est actio, quae non transit in rem extrinsecam
intelligere et velle. Per huiusmodi enim actionem
tunc in ipso agente agitur. Diffinitio igitur acti-

onis est una substantia. Hoc enim minus dicitur pro-
prium est, ut se superioribus patet (q. 3 art. 4 de q. 44.
art. 1). ergo neque angeli neque alius creaturae
sua actio est ipsa substantia. Actio enim est pro-
prie actualitas virtutis, sicut ipse est actualitas
substantiae, vel essentiae. Impossibile est autem
quod aliquid quod non est purus actus, sed aliquid
habeat de potentia admixtum, ut sua actualitas,
quia actualitas potentialitati repugnat. Solus autem
Deus est actus purus. Unde et ille Deus sua substan-
tia est ipsum esse et ipsum agere. Et praeterea si
intelligere angeli esset una substantia, oportet
quod intelligere angeli esset substantia. Intelligere
autem substantia non potest esse nisi unum, sicut
me aliquid abstractum subsistens. Unde unius angeli
substantia non distinguitur neque a substantia
sui, quia est ipsum intelligere substantia, neque
aliquid angeli a substantia alius angeli. ^{Intelligere}
angelus ipse est unum intelligere, non potest
esse quod in intelligendo perfectus et minus perfectus,
sicut hoc contingat propter diversam participationem
ipsius intelligere.

36 Carta

Beatus Bernardus papa qui presens in praesentibus cum fratre
beato carno Paulo, longinquus cum fratre, pastore,
sollicitus et modestus comes. Insuper, aliquid quod habet
quodammodo potest esse quodammodo capere, sicut si non fuerit
sunt propter rem, sicut a natura indolentia et aliquid. In
super, a mente quod a tempore quodammodo se inveniunt
de amantibus, aliquid est quod actus est de se semper
propter aliquam causam de materialibus necessariam, pro-
pter quod aliquid est actus cum se sit a illis, carnisque
propter unum habentem formam, cum grandis profectus tanto
ipse parte illi, deinde et in velle illi multas vires cum
dixit, propter incommutabilitatem.

[illegible][illegible]

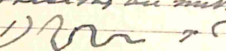
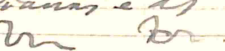
Comprimento 10 mm. 100 mm. largura 16 mm. 1. f. e cabul
de 4/10 900 gr (para dois espirais). 2-
4. 4. capricioso de 1 microfarad enrolado a saber 2
destes selos

- Précis sobre telegrafia e telephonia 3.ª f. -

1) A energia electrica é ut. tendo sob a forma de oscillações electricas.

2) O alfabeto de morse corresponde a uma serie curta ou longa de oscillações electricas.

3) Oscillações electricas é uma corrente alternativa de diferente forma as correntes alternativas e continuas, prop. as curvas f. representando as oscillações electricas são tão regulares como as f. trigonometricas repetidas.

4) Podemos distinguir duas sortes de oscillações electricas, ou tras, i. e, as muito amortecidas, as pouco amortecidas, ou sustentadas e as sustentadas i. e. não amortecidas. 1) 2) 3)

5) Como a via mista oscillações electricas as maxima da f. de electricidade vai diminuindo gradualmente até se extinguir, no caso f. mas correntes alternativas estas maxima se repetem successivamente e continuamente e sempre com mesmo valor. Segundo f. se vão amortecendo mais ou menos rapidamente as oscillações tendo as maxima da f. de electricidade vão diminuindo e cessando a amortecida: pouco ou muito amortecidas.

6) Além do amortecimento devemos considerar nos oscillações electricas - a amplitude ou a maxima da f. de electricidade f. a oscillação tem a principio de a frequência ou o numero de vezes ou periodos por segundo (f. de vibrações).

15) a) *dephthmanneae, araticae,*

[illegible]

